

Katka Dehningová – z Kalifornie do Prahy

V osmnácti se dostala poprvé do USA, později, díky práci amerického manžela, profesora na kalifornské univerzitě, měla možnost procestovat nejen Ameriku, ale i mnoho zemí v Evropě, Asii, Austrálii i na exotických ostrovech. Na řadě míst rodina strávila i několik měsíců, které Katka vrchovatě využila. K promyšleně vedené výchově svých dětí pomoci poznávání různých kultur, a také k tomu, aby své zážitky a poznatky o lidech a zemích sepsala do neobvykle čtivých článků a knížek (*Proti proudu zeměkoule, Cesta za datovou čáru*). Umožňuje srovnání života běžných rodin v jiných částech světa. Bystřím úsudkem proniká hluboko pod povrch nejrůznějších kultur. Nenudí, ani když odbočuje do historie navštívených míst, protože dokáže vždy najít tu správnou spojnicí k dnešku.

Kdy ses rozhodla, že v USA zůstaneš?

Původní nápad byl, že tam emigruji, ale pak přišla u nás revoluce a mé plány se změnil. A tak jsem se vrátila z mé první cesty do USA zpět domů. Nejenom, že se mi velmi stýskalo, ale také jsem chtěla v nových podmínkách začít podnikat, což se mi podařilo. Ale už tehdy, v USA, jsem se seznámila s Američanem, a nikdy jsme na sebe nezapomněli. A tak se stalo, že jsme se k sobě po šesti letech vrátili a já se odstěhovala za ním do Ameriky. Přišla výchova dětí, další stěhování a cesty. Zjistila jsem, že se v cizí zemi adaptuji docela rychle a dobře.

A jak se adaptoval tvůj muž na to, že má českou manželku? Nebo se musí adaptovat ještě pořád? Myslím, že musí. V každém člověku je něco jeho kultura a něco ten člověk sám. A na to jsme si museli zpočátku velmi zvyknout. Neorientovali jsme se v tom, co pochází v našem chování z kultury, ve které jsme vyrostli a co jsou naše osobní povahové rysy. Začala jsem proto studovat americkou historii a mentalitu, abych pochopila, proč Američané činí taková či maková rozhodnutí. Manželovi jsem doporučila udělat to samé, aby věděl co je česká mentalita a co je jen typická Katka. Svě objevy jsme si navzájem sdělovali a tím se nakonec každý přiučil i mnohem o své rodné zemi. Nakonec se z něj stal velký Čechofil. Má rád Evropu jako takovou, má rád tradiční české jídlo, kulturu, cítí se tu dobře a myslím, že když sem jede, má i ten pocit, že sem jede jako domů. Když jsme se po-

znali, nevěděl o Československu nic, jen to, že tu došlo k revoluci a znal jméno Václav Havel. Dnes tu přednáší a vede vzdělávací programy mezi svojí a Anglo-americkou univerzitou v Praze.

Jak jsi vůbec dospěla k tomu, že dokážeš přemýšlet a psát o lidech z různých zemí tak do hloubky, jak to čteme ve tvých knížkách?

To už mám v sobě od dětství. Moje dvě tety emigrovaly do USA. Ony sem nemohly, ale jejich děti, už Američani, ano. Trávili jsme společně léto, a přestože jsme ze stejné rodiny, vychovávaní sestrami, jíme stejné jídlo, máme od maminek stejné návyky, už tehdy jsem viděla, že jejich vnímání světa je jiné. My jsme vyrůstali v komunismu, oni v demokracii. Jako dítě jsem nevěděla čím to je, ale chápala jsem, že naše vnímání a přijímání světa je různé.

A i jinak mne přitahovali lidé ze zemí, kam jsme s rodiči jezdili, do Bulharska, východního Německa, hned jsem se kamarádila s místními dětmi. Je mi dobře i mezi našinci i mezi cizinci, s jakýmkoliv člověkem, když vím, že je to dobrý člověk. A když jsem si pak vzala cizince za manžela, nutilo mne to nad tím přemýšlet ještě víc.

Mnozí z nás se pohybují v určité vrstvě sobě podobných lidí, a jak žijí ti ostatní, moc nevíme. Ale to asi není tvůj případ, protože se na svých cestách snažíš mluvit s co nejširším výběrem lidí. Jak navazuje kontakty?

Ráda se dávám, kdekoli jsem, do řeči

třeba v parku na lavičce nebo v dopravním prostředku. Lidé si mne často prohlížejí, hlavně v zemích, kde jsme svou jinou barvou pleti samozřejmě hned nápadní. Úsměv dělá hodně – prolomí bariéru, činí vás přístupnějším a lidé se někdy sami začnou se mnou pouštět do řeči. Dnes už vím jak si cizince „otlučnout“ a koho, na co a jak se ptát.

Nejsou takovým oslovením na lavičce lidé vyvedení z míry, že se to v té zemi třeba nedělá?

Nebývají, ale je pravda, že v Asii, asi pro mne zatím kulturně nejvzdálenější, bylo těžké navázat třeba komunikaci s muži, protože oni jsou víc šovinističtí a na veřejnosti se komunikaci s ženami vyhýbají. A ještě když jde o ženu jiné rasy. Takže mne přehlíželi, vlastně ignorovali. Ale i přesto jsem mohla navázat kontakt, když jsem věděla, že je třeba dodržet určitý odstup, ale zároveň „promítnout led“ jako první. I Japonci mají smysl pro humor. Když víš, jak to zlomit, pak je komunikace snadná.

Zajímá by mne jejich smysl pro humor, čemu se smějí nebo také čemu ne?

Neřekla bych, že je úplně jiný než náš, ale v žertování s cizincem je třeba se soustředit na univerzální humor. Tedy na to, co je vtipné v každém národě. Japonky jsou velice

slušné, city drží na určité hranici. Mou japonskou kamarádku, ačkoli ji znám už léta, nemohu například nikdy obejmout, dát jí pusku, ale smějeme se stejným věcem. Třeba vtipům o mužích, protože obě víme, že v první řadě jde o muže a pak teprve o nějakou národnost – a tomu se může smát každá žena. Víš taky, čemu se v Japonsku zasměje celá rodina. A mužský humor? Sice jsem tam nikdy nebyla sama mezi muži, ale vím, že japonští muži dokážou být mezi sebou i dost vulgární. Rádi chodí na párty, slavít, pít, kouřit i když by to do nich nikdo neřekl.

Necestovala jsi do divočiny, nevyhledávala extrémní, tvoje cesty jsou „civilizované“, s dětmi, s manželem. Přesto říkáš, že dobrodružné?

Já neustále zažívám dobrodružství, ale nenajdeš mne ani na Everestu ani na dně mořském. Mnoho lidí si myslí, že jediné to je to správné cestování, ale zároveň se toho bojí. Dobrodružství ale můžou zažít ve vedlejším městě. A je taky důležité poznat nejdřív zemi, kde žijí, vlastní historii a kulturu, protože jinak nelze pochopit ani jiné kultury.

Pohybujete se po celém světě a srovnáváš, ale jsi přitom docela velkým vlastnec, jestli se to tak dá říct?

Když jsem poprvé v osmnácti přijela do USA, díky své tetě jsem se hned pokoušela s mnoha krajany. A tehdy byli rozděleni na dvě skupiny. Jedna milovala Čechy i Ameriky a měla to jaksi „srovnané“, někdy si i bývalý domov trochu idealizovali. Ale ta druhá skupina rodou zem pomlouvala: jak tu bylo všechno hrozné, nikdy by se sem nešli podívat. Jenže tihle Češi nemluví hezky ani o Americe a Američanech. V té společnosti jsem se necítila vůbec dobře. Až pak jsem pochopila, že oni si to tak někdy udělají schválně, že si starou vlast znechutí, aby se jim miř stýskalo. Ale mezi těmi, kteří nezanevřeli, se mi líbilo. A už tehdy jsem cítila, že i já mám dost místa v srdci na lásku k několika zemím.

Jak jsi začínala psát pro české čtenáře, když tu ještě nebyl rozšířený internet?

Nejdřív jsem své zážitky posílala domů v dopisech. Začínala jsem s 15–20 kopiemi pro rodinu a přátele, ale protože to všechno hrozně zajímalo, musela jsem jich posílat pořád víc. Měla jsem pak už přes 300 čtenářů, takže do Česka putovaly jakési „samizdaty“. Ale po zdrazení poštovního už to nešlo. Proto jsem si založila webovou stránku a začala psát tam, později z toho vznikla kniha a nedávno druhá. A zkouším teď psát občas i anglicky.

Jaci jsou Američané čtenáři?

Možná to zní pro Čechy překvapivě, ale jsou to velcí knihomolové. Čte prostě každý – včetně obyčejných, manuálně pracujících lidí, jsou k tomu od mala vedeni doma i ve škole. My si tady v Evropě myslíme, že jsme vzdělanější, ale není to tak. Amerika je obrovská a proto se Američané musí učit především o své zemi a musí tak obsáhnout obrovské množství informací, stejně, jako když my Češi se učíme o Evropě. Je potřeba vidět to měřítko. Takže se jim nedivme, když o nás toho moc nevědí. My také o Americe do detailů mnoho nevíme.

Možná si to jen nechceme připustit?

Základní rozdíl mezi Američanem a Čechem je v sebevědomí. My, když něco nevíme, tak mlčíme, protože se bojíme kritiky. A pak se rychle běžíme podívat domů, listujeme atlasem a doháníme informace. Hlavní je, nepřiznat. Ale protože sebevědomý člověk to necítí jako ostudu, tak Američan klidně přizná, že neví.

Martina Fialková

S Katkou Dehningovou se můžete setkat nad její zatím poslední knihou Cesta za datovou čáru (vznikla z dlouhodobějších pobytů v Austrálii, Novém Zélandu, Bali a Tahiti). Beseda se koná 2. června od 18.00 v Českém centru Praha, Rytiřská 31, P1, pořádá Mezinárodní český klub.

Jihočeška vystavuje v klášteře PMS

Výstava obrazů malířky Ivany Kotýnkové pod názvem „Mám ráda...“ v klášteře Panny Marie Sněžné v Praze 1, na Jungmannově náměstí 18, otevřeno denně od 3. 6. do 30. 6. 2014.

Ivana Kotýnková patří mezi naše přední malíře. Spolupracuje s významnými galeriemi doma i v zahraničí a je zastoupena ve sbírkách i v muzeích v řadě zemí jako například SR, Německo, Rakousko, Švýcarsko, Dánsko, Japonsko, USA, Francie, Mexiko, Katar, Grónsko. Žije a pracuje převážně v ateliéru v jižních Čechách ve Veselí nad Lužnicí a v Praze. Uspořádala již desítky výstav u nás ale i v dalších zemích. Nyní připravuje výstavu pro Toronto. Je uvedena v encyklopedii Who is who předních osobností, vydávané ve Švýcarsku. Je členkou profesionálního sdružení výtvarných umělců – Unie výtvarných umělců ČR.

Věnuje se malbě a kreslení více než čtvrt století. Při výběru námětů se většinou vrací do svého rodného kraje jižních Čech a do

vzpomínek na jiná zajímavá místa po celém světě.

Její obrazy krajín jsou určitou výpovědí o vlastním pocitu o místě, či o okamžiku v něm a hlavně o radosti. U zátiší jsou převládajícím motivem kytice, i zde se snaží především vyjádřit pocit dobré nálady a pohody.

Vystudovala Právnickou fakultu University Karlovy a Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze obor kreslení a malby u profesora Borise Jirků a obor keramiky a sochařství. Ráda cestuje, maluje jak v plenéru, tak i doma v ateliéru. Má ráda život a vše, co je jeho součástí – přírodu, lidi a zvířata, vše co stojí či běhá je jí vděčným modelem. Je známa v mnoha zemích, a obrazy má takřka po celém světě počínaje sběrateli v proslulém Mexiku, konče v mrazivém Grónsku. Miluje rodné jižní Čechy, ale inspirují ji i cesty např. do jižní Francie, Španělska – to pro své specifické světo v přírodě nebo naopak cesty na sever do Skotska nebo Irsku pro zvláštní krajinu a atmosféru.

Přijďte se potěšit na její výstavu krásou i energií, kterou vyzařují její obrazy.

www.kotynkova.cz –PR–

Soutěž pro čtenáře Listů Prahy 1

FREDRIK BACKMAN:
MUŽ JMÉNEM OVE

Příběh o starém vzteklounovi odvedle se nese ve stejném duchu jako román Jonase Jonassona Stoleťáka, který vylezl z okna a zmizel nebo film Lepší už to nebude s Jackem Nicholsonem. Knihu vydalo nakladatelství Host.

Na tři čtenáře, kteří správně odpovědí na soutěžní otázku, čeká v redakci kniha. Soutěžní otázky:

- 1) Auto jaké značky hraje v románu velmi podstatnou roli?
- 2) Kdo knihu do češtiny přeložil?
- 3) Ze kterého jazyka je román přeložen?

Odpovědi zasílejte do 16. 6. 2014 mailem na adresu: listyprah1@jalna.cz nebo poštou na adresu: Nakladatelství Jalna, Mickiewiczova 17, Praha 6, 160 00. Nezapomeňte uvést svoji zpáteční adresu a nejlépe i telefon. Redakce

PLACENÁ INZERCE

ÚKLID BYTOVÝCH DOMŮ
Vyzkoušejte si nás po dobu
JEDNOHO MĚSÍCE ZDARMA
MNOHO DOBRÝCH REFERENCÍ

Mobil: 602 944 162, E-mail: info@akuklid.cz
www.akuklid.cz

• Veškeré úklidové práce • Správa a údržba nemovitostí
• Zahradnické práce

Sbírka básní Ireny Topinkové

Sbírka básní Ireny Topinkové. Drama myslí v kontextu s poetickým okouzláním. Noční odezvy na život ve všech jeho podobách, mistry formou uhrančivě upřímnosti. Naléhavost veršů citlivě doplňují autorčiny ilustrace. Sbírka svými náměty navazuje na kladné hodnocenou prvotinu Když nespím, vydanou v září 2013.

Recenze Taťjany Medvecké. Recitovat při křtu knihy verše této citlivé autorky a navíc vystupovat po boku mimořádného houslového virtuosa Alexandra Shonerta, který svými improvizacemi spoluvytvářel podmanivou atmosféru večera, pro mě bylo velkou radostí. Doporučuji milovníkům poezie. Gemini Publishing Prague Distribuce Kosmas –PR–

Hasičský den ve Škole Jaroslava Ježka

Přibližovat věci kolem nás nevidomým dětem, to je jeden z cílů, které se snaží plnit pedagogové ze Školy Jaroslava Ježka. Například hasiče znají děti jen podle zvukového signálu „Hoří!“, který vydává hasičské auto. Dobrovolní hasiči ze Zbraslavi tedy přijeli 30. dubna, aby předvedli dětem vybavení a vysvětlili jim svou práci. Akce

proběhla na pozemku dobrovolných hasičů Prahy 1 v Loretánské ulici.

Celá akce splnila svůj účel, protože byla nejen poučná, ale i zábavná. Hasičům ze Zbraslavi a Prahy 1 pedagogové i žáci velmi děkují.

Marta Hrušková a Monika Výmolová, učitelky ze Školy Jaroslava Ježka

PLACENÁ INZERCE

Jistab
STK HOROMĚŘICE

tel./fax: 220 970 080
tel./fax: 220 971 504
Po–Pá 6.15 – 18.00
So 8.00 – 12.00
BEZ OBJEDNÁNÍ
www.jistab.cz

NOVĚ OTEVŘENO **AUTO KELLY AUTOSERVIS**

STK EMISE

PNEUSERVIS A ČERPACÍ STANICE
MOTOCYKLY, OSOBNÍ A NÁKLADNÍ AUTA, AUTOBUSY, TRAKTORY
IDV – dovozy, přestavby
www.abhcar.cz

Horoměřice, PRAHA-ZÁPAD, Suchbátůvská 682

Tábory, dovolená pro děti a rodiče

Tradice od roku 1993!

Tenisová škola Talent pro vás již tradičně připravila program na celé léto v podobě příměstských táborů (pro děti 4 až 15 let), tenisových campů (pro děti od 6 do 18 let – na horská kola se mohou přidat i rodiče) a desetihodinových bloků (určeno všem věkovým kategoriím).

Na pobytových táborech v Jilemnici se vedle tradičního tenisu budeme věnovat zajímavému, sportovně založenému programu se spoustou her, které přizpůsobujeme věkovému a zájmovému složení daného tábora. To vše pod dohledem zkušených vedoucích s profesionálním i mateřským přístupem, v příjemném prostředí s kvalitním zázemím a bohatým materiálním zajištěním.

Pokud není vaše dítě ještě připraveno odjet na celý týden od rodičů, nebo je nuceno zůstat ve městě, zatímco kamarádi odjeli a rodiče chodí do práce, jsou ideální variantou **příměstské tábory**, které pořádáme již desátým rokem. Vybrat si zde můžete mezi „pouze“ tenisovým tréninkem od

pondělí do pátku (9.00–11.00), nebo tenisovým tréninkem s programem od pondělí do pátku (9.00–16.00) ZOO, plavání, dračí svět, výstavy pro děti, atd.). Od loňska nově nabízíme i tzv. rozšířenou péči, především pro zaměstnané rodiče, kdy je možné dítě předat dříve nebo vyzvednout později.

Vaši nejdražší jsou tak přes den ve společnosti svých vrstevníků a pod dohledem kvalitních trenérů se něčemu novému naučí, něco nového poznají a večer vám radostně vše povyprávějí.

Příměstské tábory se konají každý týden celý červenec a srpen.

Desetihodinové bloky jsou určeny jak začátečníkům tak pokročilým.

Kdy jindy si tento sport zkusit než v létě, kdy s dětmi neděláte úkoly, nespěcháte dělat večeri, protože děti jsou na táboře nebo u babičky Těšíme se na vás a na léto plné pohody.

Informace získáte na www.talent.cz, www.e-tabory.cz nebo na tel.: 224 815 871, 603 527 172 –PR–

PLACENÁ INZERCE

S

**vyšetření chodidel
ortopedické vložky na míru
ortopedické úpravy obuvi
podologická prevence dětí
prodej pohodlné kvalitní
obuvi světových značek**

STUDIO ZDRAVÉHO OBOUVÁNÍ
Plzeňská 54/348, Praha 5
zastávka Bertramka
Tel: 257 328 577

1. POMOC PŘI BOLESTI NOHOU

www.zdraveobouvani.cz